

Kázání: 104. Všechnu svou starost vložte na Něj

Evangelium zní – *neboť Jemu na vás záleží.*

Kázání

Všechnu svou starost vložte na Něj

„Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe a nedopustí, aby se kdy spravedlivý zhroutil.“
Žalm 55,23

1. čtení: Izajáš 59,1-14

- 1 Hle, Hospodinova ruka není krátká na spasení, jeho ucho není zalehlé, aby neslyšel.
- 2 Což to nejsou vaše nepravosti, které vás oddělují od vašeho Boha? A vaše hříchy, které způsobily, že skryl tvář před vámi, a neslyší?
- 3 Vždyť vaše dlaně jsou poskvřněny krví, vaše prsty nepravostí, vaše rty mluví klam, váš jazyk přemílá podlosti.
- 4 Nikdo nevolá po spravedlnosti, nikdo se nezastává pravdy. Doufají v nicotu a šalebně mluví, plodí trápení a rodí ničemnosti.
- 5 Vyseděli baziliščí vejce, snují pavoučí vlákna. Kdo by jejich vejce pozřel, zemře, rozšlápne-li se, vyklouzne zmije.
- 6 Jejich vlákna se nehodí na šat, svými výrobky se nepřikryjí. Jejich činy jsou jen ničemnosti, na dlaních jim lpí násilné skutky.
- 7 Jejich nohy pádí za zlem, spěchají prolévat nevinnou krev. Zamýšlejí samé ničemnosti, na jejich silnicích číhá záhuba a zkáza.
- 8 Cestu pokoje neznají, není práva v jejich stopách. Dělalí si křivolaké cesty, kdo se jimi ubírá, nepozná pokoj.
- 9 Proto se vzdálilo od nás právo, nedosahuje k nám spravedlnost. Čekáme na světlo, a je tma, na

úsvit, a chodíme v šeru.

10 Ohmatáváme stěnu jako slepí, hmatáme jako ti, kdo nemají zrak. V poledne klopýtáme, jako když se stmívá, mezi zdravými jsme jako mrtví.

11 Hned všichni mručíme jako medvědi, hned zase lkáme jako holubice. Čekáme na právo, ale žádné tu není, na spásu, a ta se vzdálila od nás.

12 Četné jsou naše nevěrnosti vůči tobě a naše hříchy svědčí proti nám, naše nevěrnosti se nás drží, známe svoje nepravosti:

13 nevěrnost a zapírání Hospodina, odklon od našeho Boha, řeči o útisku, odpadnutí, v srdci nápady a úvahy o klamných věcech.

14 Právo je úplně potlačeno, spravedlnost stojí někde v dáli, pravda klopýtá po náměstí, a co je správné, nemůže vstoupit.

2. čtení: 1. Petrova 5, 5-11

5 Stejně se i vy mladší podržujte starším. Všichni se oblečte v pokoru jeden vůči druhému, neboť ‚Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost‘. 6 Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas. 7 Všechnu ‚svou starost vložte na něj‘, neboť mu na vás záleží. 8 Buďte strážliví! Buďte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako ‚lev řvoucí‘ a hledá, koho by pohltil. 9 Vzepřete se mu, zakotveni ve víře, a pamatujte, že vaši bratří všude ve světě procházejí tímž utrpením jako vy. 10 A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. 11 Jemu náleží panství na věky věků! Amen.

V Kristu milé sestry a bratři,
začněme dnes uprostřed našeho novozákonního čtení z 1. Petrovy, které podle hesel připadá na dnešek. Není to dokonalý střed – je to verš 7.

„Všechnu svou starost vložte na něj, neboť mu na vás záleží.“

Evangelium, které dnes jako dobrou zprávu smíme slyšet, je tu formulováno jako dobrá rada. Něco učiňte, udělejte, protože Někomu na vás záleží.

Dobrá zpráva v této dobré radě je ta druhá část. Je to to zdůvodnění, které bych rád vytknul před závorku. Skutečnost, jejíž cenu milióny z nás co chodíme po této planetě, neznají a přeci po ní stále a pořád více prahnou.

To, že vás má někdo rád, to že pro někoho jste cenní, máte hodnotu, to, že někomu o vás jde, že tu je někdo, komu na vás fakticky záleží – to je zcela objektivně přání každé duše. Duše v sématickém použití slova. Tedy přání každého života, každého člověka. Také každého z nás, kdo tu dnes prodléváme – kdo zde jsme.

Naplnění tohoto přání, aby „mě měl někdo rád“ je základem pro zdravý růst a vývoj dětí, mladí lidé již hledají lásku na celý život, není snad větší radosti středního věku, než být přijímán a vážen – myslím opravdu, a když se nakloní život do let, v nichž dochází k postupné redukci činností, rovněž je velmi aktuální otázka – komu na mě opravdu záleží? Kdo mě má rád?

Je známá věc, že bez sociálního kontaktu – se každý vývoj života zpomaluje, zakřivuje a degraduje. Bez někoho. Alespoň někoho.

Máte někoho? No máte a také já. Rodina, dlouholetý přítel, přítelkyně, syn, nebo dcera, bratr nebo sestra. Jsou to ti, kteří protli naši životní dráhu – někdy jsme na to měli vliv a podíleli jsem se na takovém setkání svým přítakáním, někdy vůbec – bez naší snahy tu prostě někdo byl.

To, že jsme vyrůstali v podnětném a láskyplném prostředí, to, že máme kolem sebe rodinu, to, že máme bratry a sestry, že máme přátele a další okruh ne tak blízkých avšak přesto kamarádů a známých - ano tak to je dobré a potřebné.

Evangelium však zní - *neboť Jemu na vás záleží*. A je to evangelium, protože lze směle vztáhnout ke všem lidem.

Když jsem předtím vyjmenovával ty, kteří v našem individuálním okruhu prostředkují lásku a zájem o nás samé, pak jsem chtěl nechtěl, hovořil o určité skupině lidí, jen o určité skupině dětí. Jen o určité množině mladých, jen o části lidí středního věku, jen o některých z těch, kdo se dívají vpřed již na tu menší část svého žití.

Tím, co jsem popisoval, jsem nutně vybíral a selektoval. Ale evangelium takové není - a v tom je to dobrá zpráva dnešního slova pro mne, pro vás, ale hlavně pro všechny další.

Všichni smí a přímo mají slyšet dobrou zprávu:

Někomu na vás záleží. Někdo na vás myslí. Někdo je tu pro vás. Stále. A pro každého současně a přeci pro každého zvlášť. To je evangelium.

Když jakkoliv selektujeme ... ať už vědomě a přiznaně nebo nevědomě a nepřiznaně - ocitáme se mimo dobrou zvěst - a tuto zprávu, že jsi ceněn, že jsi ceněna Tím, kdo tě má opravdu rád takového jaký jsi.

Tím jsem chtěl začít - neboť to také z oddílu vysvítá jako nadějně a k radosti zvoucí poselství. Pro děti, které rodiče odložili, pro mladého muže či ženu, kterému nikdo nerozumí a tak se nebezpečně uzavírá do svého bezpečného světa - pro tak mnoho pracujících a starostmi obtížených mužů a žen, kteří jsou tak daleko od plného a radostného života z různých a mnohdy velmi vážných, netrivilálních příčin, pro babičky a dědečky - které nikdo nenavštěvuje. Za nimiž nikdo nepřijde.

Ale také pro lidi, kterým vzala válka normální život. V Sýrii není rodina, která by nebyla zasažena hrůzou poslední války - mnozí vykořenění, odloučení od svých milých - ztratili dům, ztratili své podnikání, ztratili i své milé.

Právě pro ně je tu naděje Boží záštity a pomoci - a právě na pozadí opravdu krušných lidských životů ... vyvstává zřetelněji, proč mluví Bible o Spáse. O Boží záchraně - neboť naše možnosti i ty nejpromyšlenější a nejlépe míněné a zkrátka to nejlepší co dovedem a zmůžem - jsou na všelikou pomoc pro všechny velmi krátké - neumíme řešit ani ty problémy, co jsou nám nejbliže.

Jak si lámeme hlavu s výchovou i svých vlastních dětí - což teprve problémy druhých a mnohdy komplikované a velmi zauzlované životní strážně. Pro každého - zní: Jemu na vás záleží!!! Není jiné lepší zdůvodnění příchodu toho, jenž nese spásu. Spásu nesoucího. Krista - tedy pomazaného ke spáse všech.

Dovolte mi obrátit se osobněji k vám, kdo si pokládáte tu otázku - která se ozývá možná častěji a naléhavěji ve vaší přítomné situaci - Komu na mne opravdu záleží? - Přijměte tu zprávu, že jeden tu byl a chodil po této zemi, aby sdělil - svým životem i smrtí - Mému Otci na Tobě záleží aby ukázal na svém životě, skutkem i slovem, jakou ta Boží Láska k člověku má hloubku.

Evangelium je dobrá zpráva, která sama o sobě zve - a staví ty, kdo se jí doslechnout před situací, zda jí věřit nebo jí nevěřit. Rád bych zvěstoval k vaší víře a k vašemu celému spolehnutí se na Boha - jenž ve svém Synu vysvobodil a vysvobozuje tento svět z opravdu zoufalé situace.

Zvěstoval, že evangelium je důvěryhodná zpráva. Tak jsem to prožil ve svém životě.

K tomu však je nanejvýš nutné učinit krok víry. A ten krok víry jsme také četli - tím krokem víry je: *Všechnu svou starost vložte na Něj*. A to je to druhé, co vám z Boží milosti mohu zvěstovat ale je to sále totéž - jen tu už máme přímo pozvání do společenství s Někým, kdo nás miluje. Komu na každém z nás záleží.

Proč? Protože na rozdíl od našich snad - řečeno Biblickým jazykem prvního čtení - Jeho ruka není na spasení krátká. Je tu stále připravena zachytit tu naši dlaň.

Malé dítě, které se bojí pavouka, potřebuje někoho, koho se chytí za ruku, a pak, zpravidla může dokonce dojít na pečlivé prozkoumání toho malého, jinak přítulného Božího tvorečka. (Samozřejmě nenabádám, abychom ho vyrušovali od jeho záslužné práce u vědomí, že jsou také v některých zemích i pavouci výbojnější než ti z českých luhů a hájů.)

Zachytit se - vztáhnout ruku a pevně stisknout - strach utíká a mizí. Předáme ho tomu, kdo se nebojí lidským strachem.

Příklad s pavoukem je možná k pousmání, ale v případě jiném se může jednat třeba o závažnou diagnózu, která byla právě sdělena, nebo o ztrátu milované osoby, může se jednat o to, že nás naše starosti tak udolávají, že jsme přišli o radost z každého dne, může to být tak, že se potýkáme s něčím, s čím se nedá objektivně z pozice smrtelného člověka vyrovnat.

To zachycení vírou, není o zlehčení těžkostí ve smyslu popření bolesti, kterou přináší - je to však vědomé rozhodnutí, že ať se stalo cokoli - nebude to znamenat jen zoufání a pláč - ale s Boží pomocí nalezneme smysl dalších hodin, dní a času, který nám tu bude dopřán. A Bůh má tu moc.

A má se to stát zkušeností - prožitou zkušeností všech utrápených, všech, kdo zažili jen málo přijetí od jiných lidí - bylo málo lásky - té nezištné - mám tě rád a nemusíš mi nic dokazovat ani svou vzorností, ani svým rebelstvím. Mám tě rád, ráda takového takovou jaký jaká jsi.

Tomu srdci dnešního zvěstování předchází slovo o pokoře. Je to velmi staré vyznání víry - již ve starozákonních Žalmech zaznívá, nebo v poselství pro mladé, v knize Přísloví je řečeno něco velmi podobného. (Př 15,33; 18,12)

Slovem, které není zrovna v kurzu - slovem pokora.

„Stejně se i vy mladší podřizujte starším. Všichni oblectě pokoru jeden vůči druhému, neboť „Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost.“ Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas.“

Já jsem, přiznávám, většinou spíše nepokorný člověk. Lecos mně hned naštvě, tady bych hned reagoval tuhle druhým vysvětloval. Někdy je „mlčeti zlato.“ Co teď slyšíme jako radu směrem k mladším, (aby se uměli podřídili starším), nejprve zazní v našem textu ke starším - od prvního verše (5.k.(1-4) (

Je to s poukazem na Krista (Nejvyšší pastýř) - který uměl sice vyhnat penězoměnce z chrámu a zpřevracet jejich stoly, ale také vzal lněné plátno, přepásal se, nalil vodu do umyvadla a umyl svým učedníkům nohy.

Ono být pokorný na veřejnosti, je jedna věc, ale osvědčit pokoru vůči bližším bližním je těžší. Tady, snad vzhledem právě k příkladu Kristově, je výzva k oblečení se v pokoru.

J. B. Souček ve svém výkladu vysvětluje, že se ani tak nejedná o to, že bychom všechno, co do našeho života přichází uznávali za správné a dobré.

„Pokora neznamená, že se nebouří proti lidské nespravedlnosti a zvrácenosti; kdyby toto mělo být pokorou, pak by starozákonní proroci, ale i Ježíš stíhající nepravdivost a prázdnotu oficiálních představitelů tradiční zbožnosti byli velice nepokorní.“

Stejně tak pokora neznamená, že si druzí mohou na nás takřkajíc „štípat dříví.“ A my nic neřekneme. Nebo neznamená, že se nemůžeme ohradit, když nás někdo snižuje.

„Nepokornost, kterou však Písmo odmítá, je velice blízká tomu zoufalství, které se vzdává víry v moc a pravdu Boží, nejde-li běh věcí podle lidských přání a představ. Pokora znamená zanechat své náročnosti, v níž by člověk chtěl Bohu předepisovat, jak ho má vést.“ (rovněž J. B. Souček)

Přitom jde o zápas – který byl vybojován Kristem – když bojoval s údělem (kalichem) utrpení on sám, jak slyšíme o jeho modlitebním zápase v Getsemane. Ale právě ve chvílích opravdového zápasu, smí člověk okoušet, že „*Bůh není jen vzdálený vládce, nebo dokonce jen chladné a neosobní nejvyšší jsoucno lidských spekulací, nýbrž Otec, kterému na člověku záleží.*“ (J. B. Souček)

Pokora také znamená, pohledět na svou situaci bez příkras – slyšeli jsem něco z toho od proroka Izajáše, který tlumočí nelichotivý stav lidu Božího velmi trefnými slovy a ilustracemi. (Například: Jednou „mručíme jako medvědi“, podruhé „lkáme jako holubice.“ (Iz 59, 11)

Hospodin tu říká na rovinu, že problém lidu, jsou nepravosti – které mají různou podobu, ale především jsou nepřiznané. To je problém proč to, co je správné, nemůže vstoupit. – uzavírá 57k. Izajáše.

Také nám, když nás přemohou starosti – tedy břemena na různý způsob Ježíš směřuje slova pozvání:

„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny – a já vám dám odpočinutí.“
Parafrázuji: „Vaším životům dám radost a pokoj, jež pramení z objevení smyslu žití a bytí.“

Ty starosti, honba za všelijakými věcmi, dokonce i honba za tím, co budeme jíst a co budeme pít a do čeho se budeme oblékat – starost jako determinace – určení našeho života, je léčkou toho Zlého.

Text, který následuje je velmi obrazný: Stalo se převážnou zkušeností naší rodiny při návštěvě ZOO, že většinou vídáme lvy, kteří leží a spí. Ovšem, když má lev hlad, tak nespí a prochází se – a když je v divočině, tak se jen neprochází, ale doslova hledá, aby mohl konečně něco pohltnit.

Ten Zlý se živý těmi, kdo nenabyli ostražitosti a nechali se zatáhnout do vleku starostí a tužeb, jejichž naplněním si slibují spokojenost. Takhle to ale nefunguje. Tyhle udičky přeházených tužeb (to nedůležité je nahoře a důležité dole) jen odvádějí pozornost – a lup, hop a skok a hrozí nám pohlčení Zlem – bez přehánění.

Ten řev lva, pokud jste slyšeli, je něčím velmi hlasitým, a přesto nás to mnohdy neodradí a nevede ke strážlivosti. Tento řev hladu a touhy pohltnit.

– Teď odbočím: My bydlíme v pěkném podkrovním bytě v centru pěkného města, ale po celý rok k nám v noci z pátku na sobotu a ze soboty na neděli, doléhá křik a pláč lidských duší.

Za počasí, kdy chcete spát při otevřeném okně slyšíte každé slovo, mnohokrát jste v noci probuzeni, poprvé hádkou, podruhé pláčem, někdy – jako včera srdceryvným pláčem malého dítěte, někdy výčitkami partnerů, někdy je to křik předávkovaného, který místo slasti musí zažívat peklo. Někdy je

to smutný halasný smích opilých, někdy je to také domlouvání kamarádovi, aby nesedal za volant a zavolal si taxíka... . ———

Ne. Křesťané nejsou spasitelé světa - ale setkali se s Ním. S tím, který řekl: *Pojďte ke mně všichni...*

A tak to jen opakujeme - a je to dobrá zpráva. Naléhavá, protože jde o životy malých i velkých. Mladých i starších. Vzepřít se zlému, znamená spojit svoji životní destinaci s Kristem, který má moc nás vytrhnout z moci zla, v němž leží podstatná část tohoto světa.

A nebojme se, že nás Bůh veškeré milosti, který nás každého povolává v Kristu k věčné slávě, po krátkém utrpení, neobnoví, neutvrdí, neposílí a nepostaví na pevný základ. To se nebojme! Amen.

Radek Pospíšil

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)